

La nena i el dron encantat

Vet aquí que una vegada hi havia una nena que es deia Laia. Vivia en un poble petit envoltat de muntanyes, on tothom conreava horts i compartia les verdures amb els veïns. La Laia, però, tenia un somni diferent: volia explorar el món més enllà de les muntanyes.

Un dia, passejant pel bosc, va trobar una caixa brillant mig enterrada sota unes fulles. Quan la va obrir, en va sortir un dron petit i polit, amb unes ales de llum blava.

—Sóc el Dron Encantat —va dir amb una veueta metàl·lica—. Puc volar molt alt i ensenyar-te coses que ningú més pot veure. Però recorda: només t'ajudaré si fas servir el que descobreixis per fer el bé.

La Laia, meravellada, va acceptar.

Amb el dron, va veure com un rierol s'assecava perquè uns homes tallaven arbres massa a prop de la font. També va veure una casa molt trista, on un avi vivia sol i oblidat. I més enllà, al mercat del poble, va veure com uns quants acumulaven menjar mentre d'altres no en tenien prou.

Cada cop que tornava de les seves exploracions, la Laia no es quedava la informació per a ella sola. Va avisar els veïns, van anar plegats a plantar nous arbres i van portar aigua al rierol. Van visitar l'avi i li van fer companyia. I al mercat, van decidir compartir el que tenien, fent un gran banc d'aliments.

El dron, veient que la Laia complia la seva promesa, va brillar encara més i li va dir:

—El meu encant es trenca avui. Ara no sóc jo qui t'ajuda, sinó que ets tu qui ajuda els altres. El veritable poder és a dins teu.

I amb un últim moviment, el dron es va transformar en una llumeta que es va fondre dins el cor de la nena.

Des d'aquell dia, la Laia no va deixar mai d'observar i ajudar. I el poble, gràcies a ella, es va convertir en un lloc on ningú quedava enrere.

I si passeu un vespre per aquelles muntanyes, potser encara veureu una petita llum blava al cel, recordant que la bondat vola més lluny que qualsevol dron.